

พลิกวิถีการเรียนรู้ตามแนวทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน:

สู่การบ่มเพาะคุณธรรมเชิงประจักษ์สำหรับโรงเรียนคาทอลิกในทศวรรษใหม่

โดย รศ.ดร.สฎายุ อีระวนิชตระกูล

ทุกวันนี้บริบทการศึกษาและจิตกรการเรียนรู้ของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปมาก ภายใต้ระบบนิเวศการเรียนรู้ (Learning Ecosystem) ที่มีความเป็นพลวัตหมุนเร็วและเปลี่ยนโฉมอยู่เสมอ จากอิทธิพลของ AI และ Digital Platform ที่ทำให้เกิดการพลิกโฉมและมีแรงขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงที่แรงมากขึ้นกว่าเดิม โลกในทศวรรษใหม่ไม่เอื้อต่อการศึกษาในรูปแบบเดิมอีกแล้ว การศึกษาในทศวรรษใหม่สำหรับโรงเรียนคาทอลิกของมูลนิธิเครือเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยที่มีอายุยืนยาวมาถึง 125 ปีนี้ จำต้องเกิดการพลิกโฉมที่ระบบ (System-Based Transformations) เพื่อสร้างอนาคตที่มีทางเลือกได้ (Alternatives Future) อย่างลงตัว และอาจต้องเกิดการก้าวกระโดดครั้งใหญ่ (Giant Step) ในยุคสมัยที่ปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีขั้นสูงสามารถทดแทนความสามารถเฉพาะทางของมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ นิยามของความสำเร็จในโลกอนาคตจึงได้เคลื่อนย้ายจาก "คนเก่ง" ผู้เปี่ยมด้วยทักษะเชิงวิชาการ ไปสู่ "คนดี" ผู้มีทักษะทางอารมณ์ สังคม และจริยธรรมที่มั่นคง ท่ามกลางวิกฤตความเชื่อมั่นและความซับซ้อนของสังคม โรงเรียนจึงต้องก้าวข้ามข้อจำกัดของตัวชี้วัดแบบเดิมที่มุ่งเน้นเพียงคะแนนสอบ แล้วเปลี่ยนผ่านไปสู่การหล่อหลอมอัตลักษณ์และคุณลักษณะรอบด้านของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ "โรงเรียนคาทอลิก" ซึ่งมีรากฐานอันแข็งแกร่งบนคุณค่าพระวรสาร ยิ่งต้องแสดงบทบาทนำในการนำพานักเรียนไปสู่ "จริยธรรมเชิงประจักษ์" เมื่อมาถึงจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์การศึกษาของโลกยุคปัจจุบันนี้ ในฐานะนักการศึกษาที่เคยเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนในสังกัดของมูลนิธิเครือเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย หากเราต้องการจะ 'พลิกวิถีการเรียนรู้ตามแนวทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน' ให้เกิดขึ้นจริงในสถานศึกษา สิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนเชิงนโยบาย ขอเสนอมุมมองเพื่อเป็นแนวทางการบริหารการเปลี่ยนแปลงไว้ ดังนี้

1. เราต้องกล้าที่จะเปลี่ยนผ่านตัวชี้วัด (Shift from Academic Metrics to Holistic Identity)

ถือเป็นก้าวที่ทำทนายที่สุดระบบการศึกษา เพราะเราต้องเปลี่ยนจากการวัด "สิ่งที่นักเรียนรู้ คะแนนที่นักเรียนมี อันดับการแข่งขันที่นักเรียนไปถึง" มาเป็น "สิ่งที่นักเรียนเป็น สิ่งที่นักเรียนแสดงออกกับโลกภายนอกในฐานะพลเมืองโลก" ในอดีตเราอาจจะเคยภูมิใจเมื่อเห็นนักเรียนของเราสอบได้คะแนนสูงสุด มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการเป็นเลิศ แต่ในอนาคตความสำเร็จของโรงเรียนจะถูกวัดจาก 'อัตลักษณ์และตัวตน' ของนักเรียนที่พร้อมออกไปเผชิญโลกจริง โรงเรียนต้องเปลี่ยนหน้าที่จากโรงงานผลิตเกรดเฉลี่ย มาเป็นบ่้าหลอมที่สร้างสมดุลระหว่าง 'ความเก่ง ทักษะทางจริยธรรม และจิตสำนึกสาธารณะ' เพราะโลกอนาคตที่ AI เก่งขึ้นเรื่อย ๆ สามารถทำงานในเชิงที่เป็น pattern ได้ดีกว่ามนุษย์ จุดเน้น

ใหม่ในการศึกษาจึงควรให้ความสำคัญกับความสำเร็จของโรงเรียนในการบ่มเพาะนักเรียนที่พร้อมจะออกไปสร้างการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกเป็น Impact ที่จะขับเคลื่อนโลกใบนี้ให้อยู่รอดได้อย่างยั่งยืนและงดงามที่สุดได้มากแค่ไหน โดยคุณภาพของคนในโลกอนาคตความเก่งสำคัญน้อยกว่าคุณธรรมความดี ความเก่งเรียนรู้และพัฒนาเต็มเต็มกันได้ตลอด แต่คุณธรรมความดีหากมิได้บ่มเพาะมาแต่เยาว์นั้นคงยากที่จะมาพัฒนาเต็มเต็มกันได้ภายหลังได้ ทั้งนี้เนื่องจากช่วงเวลาทองของการบ่มเพาะคุณธรรมและคุณลักษณะประเพณีนี้ต้องทำกันตั้งแต่วัยเด็กยิ่งเล็กลงยิ่งได้ผลดีตั้งสำนวนไทยที่ว่า “ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก” โดย รูดอล์ฟ สไตเนอร์ (Rudolf Steiner) เจ้าของแนวคิดการเรียนการสอนแบบ วอลดอร์ฟ ซึ่งมีความเชื่อว่า การศึกษา คือ การช่วยคนให้ดำเนินวิถีชีวิตแห่งตนที่ถูกต้องตามธรรมชาติ โดยการศึกษาต้องบ่มเพาะความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ให้นักเรียน แม้แนวคิดนี้จะเกิดขึ้นมานานแล้วแต่ยังคงสอดคล้องตามบริบทความต้องการของโลกปัจจุบัน ซึ่งผลการศึกษาของ McKinsey บริษัทที่ปรึกษาอันดับโลก พบว่า จริยธรรมเป็นตัวคุณที่สำคัญของคุณภาพคนในโลกอนาคต ส่วนความรู้และทักษะอื่น ๆ เป็นเพียงตัวบวกเท่านั้น บริบทโลกของการทำงานในอนาคตไม่ได้ต้องการคนเก่งที่ขาดจริยธรรมเพราะคนแบบนี้สามารถสร้างความเสียหายให้กับองค์กรเป็นอย่างมาก มั่นใจว่าผู้ปกครองทุกคนย่อมอยากให้บุตรหลานของตนเป็นคนดี มีทักษะความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม และยังได้เพื่อนร่วมอุดมการณ์ที่เป็นนักเรียนด้วยกันที่จะดูแลช่วยเหลือกันไปตลอด

2. เปลี่ยนโรงเรียนให้เป็นระบบนิเวศแห่งการเรียนรู้ (Redefine School as a Living Ecosystem) โดยแนวทางการจัดการศึกษามงฟอร์ตซึ่งเป็นอัตลักษณ์สำคัญของโรงเรียนในเครือเซนต์คาเบรียล โดยมีกลยุทธ์สำคัญในการใช้แรงบันดาลใจ ฝ่ายจิต เคารพต่อชุมชนแห่งชีวิต มีแนวทางในเชิงภราดรภาพ ความเป็นพี่เป็นน้องที่รักใคร่สามัคคีช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ผู้เขียนยังคงคัดลอกของ ภ.ฮีแลร์ จากหนังสือดรณศึกษาที่ท่องจนขึ้นใจว่า “จงตื่นเถิด เปิดตา หาความรู้ เรียนคำครู คำพระเจ้า ฝ่าขยัน จะอุดม สมบัติ ปัจจุบัน แต่สวรรค์ ดีกว่า เรื่อย่าลืม” ซึ่งโรงเรียนในมูลนิธิเครือเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยมีความเชี่ยวชาญและเป็นจุดเด่นที่สามารถนำมาใช้เป็นฐานในการพัฒนานักเรียนไปพร้อมกับแนวทางเป้าหมายการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ในคราวเดียวกัน **ทั้งนี้เนื่องจากทั้ง 2 แนวทางมีจุดมุ่งหมายสำคัญในทางเดียวกันคือ การศึกษาที่ไม่ได้มุ่งเน้นแค่ความสำเร็จจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว แต่มุ่งใช้การศึกษาเพื่อสร้างคุณค่าให้กับสังคมส่วนรวม มุ่งสร้างคุณลักษณะความเป็นมนุษย์ที่จะอยู่ร่วมกันในฐานะพลเมืองโลกที่ไม่ได้ยึดผลประโยชน์ของตนเป็นที่ตั้ง แต่ต้องคำนึงถึงผู้อื่นและคำนึงถึงสังคม** ดังนั้นห้องเรียนจึงไม่ใช่พื้นที่สี่เหลี่ยมที่มีตารางสอนตายตัวอีกต่อไป แต่โรงเรียนต้องเป็น Sandbox หรือพื้นที่ทดลองเรียนรู้ที่ปลอดภัย ยืดหยุ่น และเปิดกว้างให้นักเรียนได้นำความรู้ไปเชื่อมโยงกับการแก้ปัญหาในโลกจริง (Real-world Problems) จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติจริง (From Abstract to Concrete): เปลี่ยนผ่านการจัดการเรียนรู้เรื่องคุณธรรม-จริยธรรม จากรูปแบบเดิมที่เป็นการบรรยายหรือการประเมินบนกระดาษ มาสู่ "จริยธรรมเชิงประจักษ์" (Evident/Action-based Virtues) **ให้โรงเรียนได้ทำหน้าที่เป็นระบบนิเวศในการ ‘หล่อหลอมและร่วมสร้างอัตลักษณ์’ (Identity Construction) ของนักเรียน** เพื่อบ่มเพาะมนุษย์ที่สมบูรณ์ใน 3 มิติร่วมกัน คือ การเป็นผู้มีฐานคิดทางจริยธรรม (Goodness) มีสมรรถนะแห่งอนาคต (Competency) และมีความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) อันเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

3. จากอัตลักษณ์ผู้เรียนตามแนวคิดนักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ต สู่การปลดปล่อยสามระดับ: นำนักเรียนไปสู่จริยธรรมเชิงประจักษ์ (Transition to Action-Oriented Ethics)

คุณภาพของผู้เรียนในโรงเรียนเครือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยมิได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ หากแต่เป็นผลผลิตของอัตลักษณ์ผู้เรียนตามจิตตารมณ์นักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ต ที่หลอมรวมกันเป็นองค์รวมของชีวิตใน 3 มิติ ได้แก่ **การยึดมั่นในสัจธรรม** ซึ่งเป็นหลักยึดเหนี่ยวที่นำผู้เรียนเข้าถึงความจริงแห่งชีวิต **ความวิริยะอุตสาหะ** ซึ่งเป็นพลังเสริมแรงที่ทำให้ผู้เรียนดำเนินชีวิตอย่างมีศาสตร์และศิลป์จนบรรลุเป้าหมาย และ **ความรับผิดชอบต่อสังคม** ซึ่งเป็นหลักการที่ผลักดันให้ผู้เรียนก้าวพ้นจากความเป็นตัวตนไปสู่การอุทิศตนเพื่อส่วนรวม

คำถามที่ท้าทายคือ อัตลักษณ์ที่หล่อหลอมขึ้นภายในผู้เรียนเหล่านี้จะยังคงหยุดนิ่งอยู่เพียงในฐานะ "คุณค่าเชิงนามธรรม" ที่ดำรงอยู่แค่ในความคิดและความเชื่อ หรือจะสามารถลงงามกลายเป็น "จริยธรรมเชิงประจักษ์" ที่มองเห็นได้จากการกระทำจริงในชีวิตประจำวัน

คำตอบอยู่ที่วิธีการมองอัตลักษณ์ทั้งสามนี้ มิใช่ในฐานะคุณลักษณะที่แยกส่วนกันอย่างเป็นเอกเทศ แต่ในฐานะ "เส้นทางการพัฒนามนุษย์จากภายในสู่ภายนอก" ที่ร้อยเรียงกันเป็นลำดับขั้น กล่าวคือ สัจธรรมทำหน้าที่เป็นฐานรากของการดำรงชีวิต เพราะเปิดทางให้ผู้เรียนแสวงหาและเข้าถึงความจริง ความงาม และความดี พร้อมตระหนักรู้ในคุณค่าและศักดิ์ศรีของตนเอง ส่วนวิริยะอุตสาหะคือพลังที่แปรความตระหนักรู้นั้นให้กลายเป็นการลงมือปฏิบัติ จนผู้เรียนสามารถก้าวออกจากวงจรการพัฒนาตนเองไปสู่การทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ และความรับผิดชอบต่อสังคมคือมิติที่ต่อยอดขึ้นจากทั้งสองประการ โดยนำผู้เรียนให้ก้าวข้ามความยึดติดในตนเองไปสู่การอุทิศตนเพื่อสร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม

นี่คือเหตุผลที่การจัดการศึกษาของคณะภราดาเซนต์คาเบรียลซึ่งสืบสานจิตตารมณ์นักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ต ทวีความสำคัญมากขึ้นในโลกที่หมุนเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว เพราะโรงเรียนมิได้ทำหน้าที่เพียงถ่ายทอดความรู้ แต่คือ "สังคมจำลอง" ที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนการดำรงชีวิตจริงผ่านความสัมพันธ์กับตนเอง เพื่อน ครู และชุมชน การจัดการศึกษาจึงต้องมุ่งไปไกลกว่าการทำให้ผู้เรียน "รู้มากขึ้น" หรือ "เก่งขึ้น" แต่ต้องนำไปสู่การ "เป็นมนุษย์ที่มีอิสรภาพมากขึ้น" — อิสรภาพที่เกิดจากความตระหนักรู้ สามารถใช้ปัญญาและมโนธรรมเลือกสิ่งที่ดีงามและมีความหมาย และแปรอิสรภาพนั้นให้กลายเป็นพลังแห่งการรับใช้ผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ "การปลดปล่อย" จึงมิใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงชั่วครั้งคราว หากเป็นกระบวนการต่อเนื่องที่เคลื่อนจากตนเอง สู่เพื่อน และสู่สังคม อันเป็นเส้นทางที่แท้จริงสู่จริยธรรมเชิงประจักษ์ผ่านทางวิซามงฟอร์ตศึกษาที่ทางคณะฯได้นำวิถีของนักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ตมาถ่ายทอดเพื่อเสริมสร้างความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

แนวทางการปลดปล่อย 3 ระดับ สู่จริยธรรมเชิงประจักษ์

1. การปลดปล่อยตนเอง (Self-Liberation) — สัจธรรมเพื่อตนเอง

จริยธรรมเชิงประจักษ์เริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้จากภายใน สามารถแสวงหาและเข้าถึงความจริง ความงาม และความดีได้อย่างกลมกลืน เข้าใจคุณค่าและศักดิ์ศรีของตนเอง มีจุดมุ่งหมายและทิศทางในการดำเนินชีวิต กำกับตนเองด้วยมโนธรรมและหลักคุณธรรม มีความเพียรในการเรียนรู้และพัฒนาตน กล้าเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคตลอดจนรับผิดชอบต่อทางเลือกและการกระทำของตนเอง มิติดังกล่าวเป็นรากฐานแรกของจริยธรรมที่งอกงามจากภายในสู่

ภายนอก เพราะจริยธรรมที่ปราศจากรากฐานแห่งความตระหนักรู้ในตนเองย่อมเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติตาม มิใช่คุณค่าที่ผู้เรียนเลือกยึดถือด้วยความสมัครใจ

2. การปลดปล่อยเพื่อน (Liberation of Others) — วิริยะอุตสาหะเป็นสะพานสู่เพื่อน

เมื่อผู้เรียนมีความตระหนักรู้ในตนเองมั่นคงแล้ว ขั้นต่อไปของจริยธรรมเชิงประจักษ์จะปรากฏผ่านความสามารถในการก้าวออกจากการมุ่งเน้นพัฒนาตนเอง ไปสู่การสร้างความสัมพันธ์และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยอาศัยความวิริยะอุตสาหะเป็นพลังขับเคลื่อนการทำงานร่วมกัน ยอมรับและเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประเพณี ความคิด และความเชื่อของผู้อื่น มีจิตเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ใช้สิทธิและเสรีภาพของตนอย่างรับผิดชอบ ยึดมั่นในความยุติธรรมและสันติ และเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน จริยธรรมในระดับนี้จึงมีได้จำกัดอยู่แค่การรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด แต่คือการลงมือปฏิบัติที่จับต้องได้จริงในความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์รอบตัว

3. การปลดปล่อยสังคม (Social Liberation) — ความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อสังคม

ขั้นสูงสุดของจริยธรรมเชิงประจักษ์ปรากฏขึ้นเมื่อผู้เรียนก้าวข้ามความยึดติดในตนเองและผลประโยชน์ส่วนบุคคลไปโดยสิ้นเชิง สู่การตระหนักถึงคุณค่าและความรับผิดชอบต่อตนในการสร้างประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม สามารถนำความรู้ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ และความเพียรพยายามไปประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหาและขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม พร้อมอุทิศตนเพื่อผู้อื่นและส่วนรวมโดยยึดมั่นในความจริง ความดีงาม ความยุติธรรม และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ณ จุดนี้เอง ที่จริยธรรมไม่ได้จำกัดวงอยู่เพียงระดับปัจเจกหรือความสัมพันธ์ใกล้ชิดอีกต่อไป หากแต่ขยายผลออกไปสร้างความหมายใหม่ให้แก่ชีวิต ผ่านการรับใช้และการสร้างสังคมที่ดีขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม

ด้วยเหตุนี้ การปลดปล่อยทั้งสามระดับจึงมีใช้คุณลักษณะที่ต่างแยกออกจากกัน หากแต่เป็นกระบวนการเดียวกันของการเคลื่อนจาก "ฉัน" ไปสู่ "เรา" และจาก "เรา" ไปสู่ "สังคม" ซึ่งในทุกขั้นตอนล้วนต้องอาศัยการแสดงออกที่จับต้องได้จริง มิใช่เพียงความเข้าใจเชิงทฤษฎีหรือคุณค่าที่ถูกท่องจำไว้ในใจเท่านั้น

บทสรุป

คุณภาพของผู้เรียนตามอุดมการณ์ม้งฟอร์ตจึงมีอาจวัดได้จากคำถามที่ว่า "ผู้เรียนรู้มากเพียงใด" หรือ "ประสบความสำเร็จเพียงใด" หากแต่ต้องพิจารณาให้ลึกซึ้งลงไปถึงคำถามที่ว่า "ผู้เรียนเป็นมนุษย์เช่นไร และมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร" การจัดการศึกษาที่สามารถหล่อหลอมให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง ยืนหยัดอยู่บนสัจธรรม มีความวิริยะอุตสาหะในการพัฒนาตน และทำงานร่วมกับผู้อื่น และก้าวข้ามตนเองไปสู่ความรับผิดชอบต่อสังคมและการอุทิศตนเพื่อสังคม ย่อมถือได้ว่าการศึกษานั้นได้ทำหน้าที่นำพาผู้เรียนจากอัตลักษณ์ที่เป็นนามธรรมไปสู่จริยธรรมเชิงประจักษ์ที่จับต้องได้อย่างแท้จริง

เส้นทางการพัฒนาผู้เรียนตามอุดมการณ์ม้งฟอร์ตจึงอาจสรุปรวมได้เป็นสมการเดียวคือ "สัจธรรมเพื่อการรู้จักและปลดปล่อยตนเอง → วิริยะอุตสาหะเพื่อเชื่อมโยงและปลดปล่อยเพื่อน → ความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่ออุทิศตนและปลดปล่อยสังคม" อันเป็นการเดินทางที่เริ่มต้นจากการค้นพบความจริงภายในตนเอง ผ่านการสร้างความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับผู้อื่น และสิ้นสุดลงที่การสร้างความหมายใหม่ให้แก่ชีวิตผ่านการรับใช้และการสร้างสังคมที่ดีกว่าเดิม — นี่คือการแก่นแท้ของการนำนักเรียนจากอัตลักษณ์ไปสู่จริยธรรมเชิงประจักษ์ในความหมายที่สมบูรณ์

4. การปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้บริหารเอง จากผู้ควบคุม มาเป็นผู้สนับสนุน (Transform Leadership from Controller to Enabler)

การปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้บริหารจะไม่ใช่เพียงแค่การปรับสไตล์การทำงาน แต่คือการรื้อสร้างวัฒนธรรมองค์กรครั้งใหญ่เพื่อรองรับการศึกษาในยุคหน้า **เมื่อนำปรับบทบาทโดยลดการควบคุมสั่งการแล้วเปลี่ยนมาเป็นผู้สนับสนุน ส่งเสริมค้ำจุน** โรงเรียนจะแปรสภาพจากโรงเรียนที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบมากมายไปเป็นสู่ระบบนิเวศแห่งความรัก ความไว้วางใจ และความยืดหยุ่น บรรยากาศที่ไร้ความกลัวและเปี่ยมด้วยการสนับสนุนเช่นนี้เอง ที่จะส่งต่อพลังบวกจากผู้บริหารไปสู่ครู และส่งผ่านจากครูไปสู่นักเรียน นำพาให้นักเรียนเติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์พร้อม มีอัตลักษณ์ที่เข้มแข็ง และมีจริยธรรมที่จับต้องได้ในโลกอนาคตอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะนวัตกรรมการศึกษาและการประดิษฐ์ตัวตนของนักเรียน จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากบุคลากรในโรงเรียนยังรู้สึกไม่ปลอดภัย ผู้บริหารยุคใหม่จึงต้องสร้าง วัฒนธรรมองค์กรที่ปลอดภัยทางจิตวิทยา (Psychological Safety) ที่เอื้อให้ครูและนักเรียนกล้าคิด กล้าทดลอง กล้าล้มเหลว และพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไปด้วยกัน โดยการปรับบทบาทของผู้นำการศึกษาจากผู้ควบคุมกฎระเบียบ (Controller) มาเป็น "ผู้สร้างระบบนิเวศแห่งการเรียนรู้" (Learning Ecosystem Builder) ที่สนับสนุนครูและเอื้อต่อการแสดงออกเชิงพฤติกรรมของนักเรียน โดยการพลิกโฉมบทบาทของโรงเรียนคาทอลิกตามแนวมงฟอร์ต ซึ่งไม่ใช่เพียงการปรับเปลี่ยนวิชาเรียน แต่คือการเปลี่ยนผ่านกระบวนการทัศน์ในการวัดและประเมินคุณค่าของมนุษย์ แปรเปลี่ยนคำสอนเชิงนามธรรมให้กลายเป็นจริยธรรมเชิงประจักษ์ที่จับต้องได้ ผ่านนโยบายหรือโครงการที่สอดคล้องกับบริบทของนักเรียนยุคปัจจุบัน อาทิ นโยบาย "Digital Moral Sandbox" (พื้นที่สร้างสรรค์ความดี) นโยบาย "Student-Led Moral Project" (นโยบายโครงการคุณธรรมนำการเปลี่ยนแปลง) นโยบาย "Cyber-Kindness & Digital Citizenship" (คุณธรรมบนโลกออนไลน์) เป็นต้น